

VADAS VERA

Domó

Domó berobog a kapun az útról, piros kerékpárjáról lepattan, röppen a bicó, neki a kerítésnek, zakkan, Domó tovább rohan, lendületben vágat, egyenesen a lakásba, mind az öt évével, öt évének slungjával. Egy szélvész haragjával kivágja az ajtót, célirányosan a nappaliba ront, bejelenti, hogy nem kér semmit, mert nem éhes, a mamája meg majd jön, csak csigalassú az öregasszony, sok vele a gond.

Komoly arckifejezéssel leül a fotelbe, kényelmesen behelyezkedik a hatásos csendbe, a lábát keresztbe veti, összefonja karjait, lazán a fotel bal karfájára támaszkodik, Bogártelkén, Jóska tatánál, akit fölszólít, hogy békát kell rajzolni, de szépet, mert halálnak halálával fog lakolni, ha nem tetszik rajza a közvéleménynek, az tuti. Miután kiadja az utasítást, megköszörüli torkát, közli, hogy siet, nem ér rá játszogatni, vár rá a jószág, csak azt akarja elmondani, hogy elmentek a magaslesre apával, láttak őzet, szarvast, meg nyulat módjával, mert a nyúl, az gyáva, elbújt a bokor aljába. Aztán jöttek hatalmas medvék, grizzly medvék, barnák és feketék, fehér csíkkal a nyakukon, tenyeres-talpasok, karmaikat hegyezték ráspollyal, de nagyon. Csúzlijával odapuhantott, vásári puskáját csattanósra elsütötte, durrantott, megrettentek, csak pislogtak a fák mögött a fenegyerekek, majd szaladásnak eredtek, leléptek a gyávák, amint elkurjantotta magát, fülüket, farkukat behúzták. Sylvester Stallonét utánozták, fától-fáig surrantak rendre, nehogy kilőjék őket rakétavetővel, sunnyogtak, pisszegtek, persze apa kiszúrta mind a tízet, húszat, negyvenet, vagy ezret, de nem lőtt, hogy hagyja neki mind a százötven ezret, bár nem mondta, a célja ez lehetett, tudja, mert őt nem ejtették a fejére, mint a Matyi gyereket. Ő se puffantott, sajnálta volna a sok szép medvét, meg egy igazi úr legyen kegyes vezér, így hát egéruat adott mind a kétszázötven ezernek, hogy meneküljenek, hogy éljenek, egyenek. Aztán jöttek a tigrisek, oroszlánok, pumák és párducok, a fák tetején ugráltak, akár a rhesus-ok, ők meg reszketve ültek a lesen, a lócán, mondjuk apa nem, de apa soha nem fél, sohasem, kiszúrta az összes macskát az erdőben, elijesztette őket a kereplővel, menjetek, kiáltotta, és azok tízezren engedelmesen elkullogtak. Ő csukva tartotta a szemét, bevallja huszárosan, őszintén félt, attól a pillanattól fogva, amikor apa a fenevadakat megpillantotta, s csak akkor mert föltekinteni, amikor már tiszta volt a levegő, eltűnt a sok nagymacska, de hát ő még kicsi, apa azt mondta, nem volt ciki. Ő is olyan szeretne lenni, mint apa, bátor és merész, igazi harcos, vagy hős tengerész.

Estig lesben álltak a tegnapi napon, azért maradtak olyan sokáig, mert várták a dinoszauruszt nagyon, de nem jött, csendes volt a vadon. Pedig látni akart egy igazi Brontosaurust, harmincöt tonnásat, huszonegy és huszonhét méteres farkút. Apa szerint Spinosaurusok is éltek ezen a vidéken, a Spinosaurus a valaha élt legnagyobb dínó, tényleg, egy két lábon járó *bestia*, az interneten ezt olvasta róla apa, és

hogyan ez még nagyobb volt, mint a Tyrannosaurus rex, a csontvázát elpusztította ugyan egy bomba a háborúban, de találtak másikat is a régészek. Apa szerint mára már kihalt, a könyvek azt írják, pedig nem így van, él még, azért várt oly soká, hiába, nem mert felbukkanni, pedig apa megígérte, hogy nem fogja a dinoszokat halomra gyilkolni. Persze nem volt gond a várakozás, belefért, fölkészült mindenre a bagázs, akár háromnapos vadlesre is, ő elment élelemért, s otthon bekészítette a konyharuhába a szalonnát, a kenyeret, a vöröshagymát, meg kést tett be még. Apopó, meginna egy kis bort, miért nem kínálják a vendéget, mikor az korábban szokásuk volt. Aztán annyira elfáradt az egész napos várakozásban, hogy hazafelé vették az irányt apával, amikor hazaértek, kinyúlt a sezlonyon, s elaludt rögvést a Pokémonon.

De hogy öntöd azt a gyümölcslevet, nyanya? Kiment az egész a konyhaasztalodra. Kultúráltan, mi, ahogy keresztanya szokta mondani, csak hogy én bort kértem, nem vadmalnát, pacsulit, lehet fröccs is, megteszi, papa úgy szokta inni, ha a tévé előtt vedeli. Na, megjött már a mami, nem kellett volna úgy sietni, jól elbeszélgettünk, ugyi?

A mama jajong, hogy jaj, meghalok, nekem már a gyógyszer se segít, jaj a lábam, jaj, a vég elér legott, Domó ráparancsol, ne siránkozzon, egyébként is, neki már rég a sírba kéne lenni, úgyhogy legyen karácsony, örüljön, hogy él. Még jó, hogy nagyot hall, a végén túlzottan lelkére venné a dolgot a badar.

Domó egyszer csak föláll, fölmászik a szekrény tetejére, hogy levegye a vaddisznós képet, ha már évek óta ott lóg az a batár. Vaddisznót nem láttak a lesen, holnap apával visszamegy, ügyesen. A mama szólomatja, jöjjön le az asztalról, ne másszon a szekrényre, Domó megfordul ízibe', belenéz a szemébe, Kisanyám, pofa be!

A mama tereli a szót, nem feddi a kis bohót, Gézuval találkozott, kérdezte tőle, miért nincs Szilva Nap a faluban, a falunapon. Géza szerint elmosta az eső, nem akarták, hogy a népnek rossz hangulata legyen ettől, és egyébként is, idén másként kéne nevezni, mert nem termett egy szem szilva sem, nem úgy, mint tavaly, a Szele hegyen. Lehetne Bányász Nap, ugye, nem csoda, hogy tőle nem telik másra se, bányász volt a hülye. Nem bírta hát megállni, beszólt neki a Sári, miért, bányász van? Lárifári. Lehetne olyan nálunk, mint Ballán, ott Burgonya Napot tartottak a balgák, krumpli, az van, ehetik télen-nyáron a marhák.

Józsi bácsi a vendégeket kínálja, ebéd van, neki már csurog a nyála, gomba lesz, a kedvenc lakomája. A mama csodálkozik, honnan szerválta, idén gomba se termett, nemhogy szilva, csak hogy rafkós Józsi bátya, kitolt az Istennel, ma ugyan ki akarta szúrni a szemét két szemmel, ám kivett a fagyasztóból egy egész csommerrel. Domónak se kell erre több, nekiszegte a fegyvert, egy tört, ha megmozdul legyilkolja, le van tartóztatva, mert kitolt az Istennel, és tűnés a budiba, letölteni a büntetését. Ott aztán irkálhat leveleket a postagalamboknak, meg könnyöröghet az életéért, imádkozhat egész áldott nap.

Nincs apelláta, vagy budi, vagy tarkólövés, a little boy-scut máris egy mesterlövész!